

Història

L'origen i la gènesi dels Mossos d'Esquadra sovint es veu envoltada de polèmiques dins el camp de la historiografia.

Cal tenir present que des de la historiografia del segle XIX es van divulgar moltes inexactituds, així com llegendes al voltant de la família Veciana i dels Mossos d'Esquadra, que van des del pretès origen noble del seu fundador, Pere Anton Veciana, fins a centrar l'acció dels mossos únicament en la persecució de tots aquells que no fossin partidaris del borbó Felip V i en la repressió d'aquells que s'oposaven amb la força de les armes a la supressió de les institucions catalanes. Bona part d'aquesta historiografia del segle XIX i principis del XX va contribuir a fomentar aquesta visió, que no va canviar fins ben entrat el segle XX, quan es va poder accedir a les fonts documentals.

Aquest resum intenta donar una visió de conjunt del cos des del seu origen, al segle XVIII, passant pel període republicà, la dictadura i el retorn de l'Estatut a finals del segle XX, arribant al moment actual, en l'inici d'aquest nou segle XXI, en què el cos de Mossos d'Esquadra es desplegarà a la totalitat de Catalunya com a policia integral. D'aquest repàs es pot extreure clarament com la sort i l'evolució del cos van inseparablement unides a la situació política del país en cada moment de la nostra història.

Context històric

Carles II, rei de Castellà i comte de Barcelona, va morir l'any 1700. Amb la seva mort es plantejava un problema successori a la Corona d'Espanya. Aquesta situació afectava no sols Castella sinó també la Confederació Catalano-Aragonesa, ja que cadascuna mantenia fins aleshores, perfectament diferenciades, les seves institucions d'autogovern, així com les seves constitucions pròpies. Això va fer que a principis del segle XVIII es visqués intensament el període de lluites entre els partidaris de la casa d'Àustria i els de la casa dels Borbons.

Castella ràpidament va proclamar el duc d'Anjou, nét de Lluís XIV de França, que regnarà com a Felip V. Des del Principat la proclamació es va veure amb recel perquè eren recents en la memòria les guerres amb França i els danys que, poc temps abans, les tropes castellanques del comte-duc d'Olivares havien fet en territori català.

La política discriminatòria que Castella havia practicat durant els últims regnats dels Àustria afectava la llengua, l'economia i la societat catalana. Per tant, a Catalunya hi havia un cert ressentiment contra els castellans, però també contra els francesos.

Portada de la compilació del 1588-1589 de les Constitucions i altres drets de Catalunya, impresa a Barcelona. L'antecedent més antic de compilació jurídica catalana, els Usatges de Barcelona, feta al segle XII, no era un corpus de legislació codificat. Va ser a les Corts Reials que es van fer a Barcelona el 1413 que els diputats van proposar al rei Ferran I que fos encarregada a juristes reconeguts la compilació de les Constitucions de Catalunya. La darrera recopilació del dret general de Catalunya va ser impresa a Barcelona el 1704 i posteriorment suprimida sota el regnat de Felip V.

L'any 1702, Anglaterra, Holanda i Àustria van declarar la guerra a Lluís XIV i, per tant, al seu nét, el nou rei Felip d'Anjou; i es van posicionar a favor de l'arxiduc

Carles, fill de l'emperador d'Àustria. Catalunya i Portugal es van posar al costat d'aquests països.

Amb la caiguda de la ciutat de Barcelona l'11 de setembre de 1714 a mans de les tropes borbòniques, el nou rei Felip V suprimeix les institucions d'autogovern de Catalunya i la llengua catalana és perseguida com a càstig del posicionament de les autoritats catalanes a favor de l'aspirant Carles.

El règim d'ocupació militar va ser confirmat, des d'un punt de vista jurídic, pel Decret de Nova Planta (1716), que abolia les Constitucions de Catalunya i imposava les lleis de Castella. El govern del Principat va quedar en mans d'un capità general que presidia la Reial Audiència i disposava de dotze corregidors, amb seu a les principals ciutats catalanes. Totes les institucions municipals de caràcter representatiu van ser abolides i al seu lloc es va imposar un sistema d'alcaldes i regidors nomenats directament pel rei o pel capità general.

L'origen del cos

Tenim la primera referència de la fundació de les primeres "Esquadres" el 21 d'abril de 1719. Ressalta en el comandament d'aquestes esquadres la família Veciana i especialment la figura de Pere Anton.

Pere Anton Veciana havia nascut a la vila de Sarral l'any 1682. Va ser pagès a Pira i posteriorment es trasllada a Valls on es fa comerciant de bestiar. Amb el càrrec de sotsbatlle de Valls, havia creat una companyia per tractar amb mules, juntament amb Francesc Font, algtzir reial de la Reial Audiència de Barcelona. La seva activitat comercial, com a proveïdor de l'exèrcit en temps de guerra i el seu posicionament contra els partidaris de l'aspirant austriacista, van propiciar la seva recompensa després de finalitzada la guerra el 1714. A partir del 30 de juny de 1721 serà nomenat batlle de Valls.

Aquell mateix any, el 24 de desembre de 1721, es creen les "Escuadras de Paisanos Armados" com una reorganització d'aquelles "Esquadres" creades dos anys abans, i agrupades en dos grans grups operacionals. El primer va establir-se a Cardona i, el segon, a Valls, sota el comandament de Pere Anton Veciana. El motiu era la persecució dels guerrillers austriacistes, que havien quedat dispersos per la geografia catalana.

Aquest nou cos constituïa una milícia de paisans que substituïa l'antic sometent català, i pretenia donar seguretat a les fires i a les rutes comercials mancades de seguretat on les mercaderies eren exposades a constants perills.

Els Mossos anaven amb el "gambeto" blau folrat de vermell, pantaló llarg i ample, espadenyes de beta blava. Duien un barret amb galó de plata i escarapela negra i anaven armats d'escopeta llarga, baioneta i un parell de pistoles; caporals i comandant duïen espasa.

Així mateix, es veia com a complement de les forces regulars de l'exèrcit borbònic que havia de fer front a l'aixecament dels catalans partidaris de l'aspirant Carles d'Àustria (*miquelets*) que amb alguns redutes encara resistien i que aspiraven a restaurar les institucions de Catalunya abolides pel nou rei Felip V.

Segle XVIII

L'aparició del cos dels Mossos d'Esquadra va significar un gran canvi en la idea de seguretat a l'interior del país. Fins aleshores, la seguretat pública s'havia encarregat sempre a l'exèrcit, però el territori quedava al descobert quan hi havia

guerra a l'exterior i l'exèrcit havia de marxar. En aquest sentit, el cos de Mossos d'Esquadra va ser el primer cos creat a Europa per garantir la seguretat interna.

Les primeres poblacions on va haver-hi destacament del cos de mossos van ser Valls, Rodonyà i Riudoms. Pere Anton Veciana va morir l'any 1736. En aquells moments, els mossos estaven destacats a onze poblacions del país: Valls, Riudoms, Piera, l'Arboç, Solsona, Amer, Santa Coloma de Farners, Sant Celoni, Falset, Torres de Segre i Figueres.

Els destacaments estaven conformats per un caporal i entre 5 i 9 mossos, exceptuant el de Valls, seu del cos, on hi havia més d'una vintena d'homes. Dins de la jerarquia de l'exèrcit, el cap del cos s'equiparava a un coronel i el caporal, a un tinent. L'edat d'ingrés al cos se situava entre els 22 i 30 anys com a norma general. La mitjana d'edat durant el segle XVIII era d'uns 40 anys.

El manteniment del cos era a càrrec dels ajuntaments de les poblacions on estaven destacats.

El nombre d'integrants del cos al final de segle era de 126 homes. La família Veciana va comandar el cos fins al 1836, en què renuncià al càrrec.

Durant el segle XVIII, amb el regnat de Carles III i durant el principi del de Carles IV, el contrabandisme va créixer molt.

Les competències dels Mossos eren nombroses. A les poblacions i zones d'actuació dels mossos, aquests eren els encarregats de la vigilància i de la requisita d'armes usades indegudament. Però, habitualment, la delinqüència comuna era la part fonamental del seu treball.

Tot i la distància en el temps, podem destacar alguns trets semblants amb l'actualitat. Per exemple, podem veure els antecedents de la Unitat de Medi Ambient actual en la persecució que es feia dels caçadors que utilitzaven reclams de caça no permesos i en les actuacions contra els furtius.

També es feien serveis de trasllats de detinguts i es perseguia la prostitució i el joc il·legal.

Les primeres funcions d'escorta tenen els seus orígens en el servei d'escorta que s'efectuava de paisà al president de la Sala del Crim de la Reial Audiència de Barcelona (1876).

Els antecedents de la policia científica, els podem veure en les descripcions que es feien de les persones detingudes. Aquestes eren força allunyades de les ressenyes actuals fetes amb coneixements de dactiloscòpia i antropometria.

Segle XIX

El segle XIX va representar moltes variacions en la vida política i social del país i el cos en fou un reflex. Després de la Guerra del Francès, es va redactar el primer Reglament de les Esquadres de Catalunya, aprovat per Reial ordre de 27 de maig de 1817, quan era capità general de Catalunya el general Castaños. En aquest Reglament, s'exposava l'organització del cos, els drets, deures i càstigs que s'havien d'imposar, que podien arribar fins als deu anys de treballs forçats o l'empresonament a l'Àfrica, si un mosso aixecava la veu a un superior, o als dos anys, si es desertava amb l'arma.

A mitjan segle XIX es fixa el vestuari, el barret de copa, l'armilla, les espadenyes amb la cinta de color blau i les manilles amb cordó blanc. Els distintius de graduació són els utilitzats habitualment per l'exèrcit.

El cos va existir fins a l'any 1868, en què el general Prim va decretar la dissolució de les Esquadres de Catalunya. Això va estar motivat per dos fets principals. El primer, el fet que la Guàrdia Civil era pagada per l'Estat mentre que els Mossos eren pagats pels ajuntaments i per les diputacions provincials. En segon lloc, el caràcter monàrquic que des de sempre havia tingut el cos. D'aquesta manera, amb la caiguda d'Isabel II, aquest fet es converteix en un greu problema.

L'any 1876 retorna la monarquia amb Alfons XII, i el cos es reinstaura únicament a Barcelona, ja que les diputacions provincials de Girona, Tarragona i Lleida no volen fer-se càrrec del seu manteniment.

Durant l'any 1877 es van establir sis seus de les esquadres a la província de Barcelona. Amb una dotació de 6 caporals, 18 sotscaporals i 182 mossos repartits entre les poblacions de la Garriga, la Granada, Monistrol, Sallent, Torelló i Sant Cugat.

La seu del cos era a Barcelona, però aquesta únicament disposava d'un petit destacament. Els Mossos aleshores tenien molt mala fama a causa de la contundència amb què anys enrera havien carregat contra les masses obreres.

Per aquest motiu, el cos va esdevenir pràcticament de caràcter rural. Aquesta situació no va canviar fins que un altre cos, en concret la Guàrdia Civil, no va assolir a principis de segle la xifra de 20.000 efectius a Catalunya.

Període de 1900 a 1930

Durant el regnat d'Alfons XIII, els Mossos d'Esquadra van veure perillar la seva existència. Les autoritats catalanes no veien amb bons ulls el cos, especialment les de la Mancomunitat de Catalunya, amb Prat de la Riba al capdavant.

La Mancomunitat, constituïda l'any 1914 i basada en la unió de les diputacions provincials catalanes, representà el reconeixement de la unitat territorial de Catalunya. Era integrada per una assemblea que aplegava els noranta-sis diputats de Catalunya a les Corts espanyoles, i pel Consell format per vuit consellers i el President, Prat de la Riba. La seva acció política va estar regida pel consens entre les diferents orientacions presents, fossin o no catalanistes. En morir Prat, va ser presidida per Josep Puig i Cadafalch. La Mancomunitat fou abolida el 1925, per la dictadura del general Primo de Rivera (1923-1930).

La Mancomunitat era qui mantenia econòmicament el Cos però no en tenia el comandament directe del mateix. La doble dependència del Govern Civil i de la Capitania General propicià que alguns diputats intentessin suprimir-lo.

La uniformitat, tot i guardar les formes tradicionals, es va adaptar als nous temps amb la introducció de les sabates i el barret de plat, seguint l'ús dels nous corrents europeus en el vestuari i deixant el barret de copa i les espadenyes per a les ocasions festives i de gala.

L'any 1903, el cos estava format per un comandant, 7 caporals, 25 sotscaporals i 204 mossos. En aquell any, hi havia destacaments a Barcelona, Torelló, Gironella, la Garriga, Monistrol de Montserrat, Sant Quintí de Mediona i Sant Cugat.

L'any 1930 el cos es va reorganitzar en tres esquadres: a la Garriga, a Sallent i a Piera.

Els distintius eren els emprats comunament per l'exèrcit.

Durant la dictadura del general Primo de Rivera, aquest va mostrar la seva satisfacció amb el cos.

Per a ell, era l'expressió del famós "*catalanismo bien entendido*", l'únic que el centralisme de l'Estat tolerava.

En el tombant de segle, el catalanisme polític s'entronca amb un renaixement cultural, artístic i literari important. L'acció més decidida i ja directament política, en termes de recuperació efectiva del poder polític perdut amb l'abolició de la Generalitat per Felip V, fou l'Assemblea constitutiva de la Unió Catalanista l'any 1892, que formulà les "Bases per a la Constitució regional catalana" o "**Bases de Manresa**": s'hi reclamen les Corts Catalanes, un òrgan de poder executiu autònom, el restabliment de l'Audiència de Catalunya com a òrgan de poder judicial, l'ordre públic i l'ensenyament sota control autòcton, i també l'oficialitat del català com a única llengua pròpia del país. El principi bàsic inspirador de les Bases és que "Catalunya serà sobirana del seu govern interior".

La Segona República

Aquest posicionament canvià radicalment el 14 d'abril de 1931 quan es proclama la Segona República. Aleshores, els Mossos d'Esquadra van ser fidels a les autoritats republicanes i garants d'aquest procés.

Destaca l'actitud del capità Escofet, cap de l'Esquadra de la Garriga, que es va posar a les ordres del president de la Generalitat de Catalunya, Francesc Macià, davant dels dubtes que mostrava el màxim comandament del cos en aquell moment.

La Generalitat inicià un procés de renovació del cos i dels seus distintius.

És aleshores quan s'introdueix en els seus distintius l'escut de Catalunya envoltat de branques de llorer. El cos s'adapta completament a la nova legalitat democràtica i n'augmenta els integrants, així com els serveis.

El 9 de setembre de 1932 les Corts aprovaren l'Estatut d'autonomia, i al cap de poques setmanes, se celebraren eleccions al Parlament de Catalunya, el qual fou constituït el 6 de desembre de 1932, amb Lluís Companys com a primer President de la cambra legislativa. (Aquest Estatut és conegut popularment amb el nom d'Estatut de Núria).

Destaca en aquest creixement la creació de l'escorta personal del president de la Generalitat.

El 14 d'octubre de 1932, el president Francesc Macià va decretar que els Mossos es despleguessin per tot Catalunya, cosa que, finalment, mai es veuria feta realitat.

Francesc Macià, va ser el primer President i restaurador de la Generalitat moderna (1931-1933). Dirigent del partit Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), després d'una gran victòria electoral en les eleccions municipals del 14 d'abril de 1931, proclamà la República Catalana des del Palau de la Generalitat a Barcelona. Tres dies més tard, i com a conseqüència d'una negociació amb representants del Govern de Madrid, s'acordà que la nova institució d'autogovern rebria el nom de Generalitat de Catalunya. Francesc Macià, governant d'una enorme popularitat, morí exercint el càrrec de president de la Generalitat el dia de Nadal de 1933.

Durant els fets del 6 d'octubre de 1934, Lluís Companys, el successor de Macià a la presidència de la Generalitat, va declarar l'Estat català. Els Mossos d'Esquadra van tornar a ser fidels al seu president.

Però, pocs dies després, l'intent del president Companys és esclafat per l'exèrcit. I el govern de la Generalitat és empresonat i els mossos desarmats.

Advocat sindicalista durant el primer terç del segle i dirigent d'Esquerra Republicana de Catalunya, participà en la victòria electoral del seu partit l'any 1931, al costat de Francesc Macià.

Primer president del Parlament de Catalunya l'any 1932, en morir Francesc Macià l'any 1933 fou elegit President de la Generalitat. Hagué de governar en una època de grans commocions socials i polítiques, sobretot en el període de la guerra civil espanyola de 1936-1939.

Refugiat a França, després de la victòria del general Franco fou detingut a la Baule per la policia militar alemanya, lliurat al Govern de Madrid i condemnat a mort per un tribunal militar. Morí afusellat al Castell de Montjuïc de Barcelona el dia 15 d'octubre de 1940.

Les autoritats de l'Estat espanyol fan aleshores una renovació dels comandaments del cos.

La qual cosa va suposar una dretanització manifesta del cos. La situació es mantindrà fins a les eleccions del febrer de 1936, els resultats de les quals forcen el retorn del president Companys.

El 18 de juliol de 1936, esclata la guerra civil espanyola. La implicació de la Generalitat en la guerra fa que el nombre d'integrants del cos augmenti i passi de 300 a 1.000 integrants.

El 31 de gener de 1939, amb la guerra perduda, els mossos van passar a França acompanyant el president de la Generalitat. Amb l'ocupació militar de Catalunya i del Palau de la Generalitat el cos és suprimit per les autoritats feixistes.

Alguns mossos d'esquadra retornaran a Catalunya durant el franquisme, molts, però, restaran en camps de concentració, on alguns hi moriran.

El Franquisme

El 21 de juliol de 1950, un decret del "Ministerio de la Governación" va autoritzar la Diputació de Barcelona, presidida llavors pel marquès de Castellflorite, l'organització d'una "sección de Mozos de Escuadra".

Aquesta estava constituïda per 40 efectius i va començar a fer servei el dia de Sant Jordi de 1952, a la seu de la Diputació.

Aquest nou cos era de caràcter militar i tenia poc de comú amb el que havia estat creat durant el període democràtic de la Generalitat republicana. Un dels seus primers actes va consistir a retre honors en una "parada militar" davant del general Franco. Cal destacar que la majoria dels integrants d'aquesta nova secció provenien de l'exèrcit, de la Guàrdia Civil i de la policia armada.

L'any 1961, aquesta secció va passar a tenir una dotació de 50 efectius.

Tot i les seves limitades competències, el cos va ser guardonat amb la medalla de Sant Jordi per la seva tasca i gran implicació humanitària arran dels aiguats del Vallès de 1962.

Com a resum d'aquest període, podem dir que les funcions dels mossos estaven molt limitades. Consistien principalment en la vigilància del Palau de la Diputació Provincial de Barcelona (seu de la Generalitat actual) i de les altres dependències de la Diputació.

Retorn de la democràcia

El 15 de juny de 1977 se celebraven a Espanya les primeres eleccions legislatives democràtiques després de la proclamació de Joan Carles I com a rei d'Espanya. Els diputats i senadors elegits per Catalunya pertanyien als partits que incloïen en els seus programes la reivindicació d'un estatut d'autonomia i el restabliment de la Generalitat. Aquesta voluntat popular fou ratificada en la diada nacional de l'11 de setembre del mateix any 1977: un milió llarg de ciutadans desfilaron pacíficament pel centre de la capital de Catalunya en una de les manifestacions més grandioses en la història de l'Europa contemporània.

L'any 1978 retorna de l'exili el president Josep Tarradellas. Amb la reinstauració de la Generalitat de Catalunya, s'autoritza que el cos de Mossos pugui incrementar-se i arribi al centenar d'integrants.

Josep Tarradellas el 1931 fou secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya. Diputat a les Corts Constituents espanyoles del 1931, fou conseller de Governació i de Sanitat sota la presidència de Francesc Macià, i durant la guerra civil de 1936-1939, conseller de Serveis Públics, Economia i Finances, i Cultura. Exiliat a França el 1939, en dimitir el President Josep Irla fou elegit President de la Generalitat a l'exili a l'ambaixada de la República Espanyola a Mèxic l'any 1954. Després de la mort del general Franco el 1975, el 1977 fou cridat a Madrid pel President del Govern Adolfo Suárez i negocià d'acord amb les forces polítiques de Catalunya el restabliment de la Generalitat que tingué lloc l'octubre del mateix any amb la constitució d'un govern d'unitat nacional. Tarradellas havia mantingut la institució a l'exili i representava la continuïtat històrica. Cal destacar que és l'únic governant del temps de la República Espanyola (1931- 1939) que retornà per exercir funcions de govern en la democràcia reinstaurada.

A poc a poc, es van assumint noves competències a mesura que els serveis de la Generalitat van augmentant. Tot i aquests canvis, el cos continua tenint règim militar i els seus comandaments provenen de l'exèrcit.

El RD de 25 d'octubre de 1980 els ministeris de l'Interior i Defensa renunciaven als seus poders damunt de la secció, la qual passa a dependre de la Generalitat. Tot i això, el manteniment del cos seguirà corrent a càrrec de la Diputació.

Després de l'arribada del president Tarradellas, els mossos van passar a dependre de la Generalitat de Catalunya. L'any 1982 es van convocar 280 places de mossos i el cos de Mossos d'Esquadra es va convertir en la Policia Autònoma de Catalunya.

L'inici de la Llei 10/1994, d'11 de juliol diu:

La policia de la Generalitat- Mossos d'Esquadra fou creada per la Llei 19/1983, de 14 de juliol. Es tractava de la refosa d'una policia que adoptava com a nucli inicial el Cos de Mossos d'Esquadra, denominació històrica que es conserva. D'aquesta manera s'establia el vincle de continuïtat de l'actual Policia de la Generalitat amb

un cos que data de finals del segle XVII i que fou la primera força de policia professional a Catalunya i pionera a tot l'Estat.

El mes de febrer de 1984, es van obrir les comissaries de Girona, Lleida i Tarragona.

D'altra banda, cal tenir presents, com a precedent històric immediat en l'àmbit de la policia, les competències de la Generalitat republicana, de conformitat amb l'article 8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 1932, segons les quals l'Estat només es reservava la seguretat pública de caràcter extra i supracomunitari, i deixava al Govern català totes les funcions de policia i ordre interiors. Això va ser un factor decisiu en al defensa de la legalitat democràtica i de les institucions d'autogovern, el juliol de 1936.

Aquesta és la raó per la qual es pot entendre el fet de la refundació com el naixement d'una policia catalana, en el sentit modern del terme, i, a més, com un pas decisiu en el procés de reconstrucció de la identitat nacional de Catalunya.

Els Mossos d'Esquadra deixen de ser militars i passen a ser una policia amb voluntat d'estar arrelada a la cultura i al poble de Catalunya, al qual pertanyen i al qual han de servir.

La uniformitat s'adapta als nous temps i el 1984 canvia el vestuari operatiu. La uniformitat del segle XIX passa a ser la uniformitat de gala.

I a mesura que s'efectua l'assumpció de noves competències la uniformitat s'hi va adaptant progressivament. Els distintius deixen de ser els de l'exèrcit i se'n comencen a utilitzar uns altres de propis, amb el nom del grau i una variació en angles. Les categories en aquest període són les de mosso, caporal i sergent. Tot i això, el cap del cos continua sent militar.

Policia integral

El desplegament com a policia integral del cos de Mossos d'Esquadra té un punt d'inflexió en els acords de la Junta de Seguretat de Catalunya del 17 d'octubre de 1994.

Aquí s'estableixen les bases del model policial de Catalunya, i es determinen tant les competències que li són pròpies com les competències que es reserven a les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat. D'aquesta manera el desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra s'ha produït mitjançant un procés de substitució de les Forces i els Cossos de Seguretat de l'Estat.

La comarca d'Osona, a finals de 1994, va ser el primer lloc on es va produir aquesta substitució.

Per poder efectuar aquest desplegament i assumir progressivament nous serveis es va crear l'Escola de Policia de Catalunya (EPC), les instal·lacions de la qual es troben situades al municipi de Mollet del Vallès.

Constitueixen unes de les instal·lacions més noves i prestigioses dins l'àmbit de l'ensenyament policial.

L'EPC rep anualment els alumnes aspirants a integrar-se en el cos de Mossos d'Esquadra i s'hi imparteix el curs de formació bàsica, que té una durada de nou mesos.

També acull altres cursos d'ensenyament com els d'adaptació, d'especialització i els cursos d'ascens.

En tots els cursos de l'EPC es formen tant mossos d'esquadra com policies locals dels municipis de tota Catalunya.

Actualment, els mossos treballen com a policia integral en els camps de la seguretat ciutadana, de la policia judicial, administrativa i científica, entre d'altres.

El cos de Mossos d'Esquadra és un cos jove, ja que pocs dels seus integrants sobrepassen els 40 anys. Cal destacar que al voltant d'un 15% dels seus components són dones.

En els propers anys el desplegament territorial se centrarà a la Regió Metropolitana de Barcelona, inclosa la capital.

D'aquesta manera el cos tindrà competències plenes sobre un 80% de la població catalana. El desplegament territorial del cos a tota Catalunya es completarà amb la seva arribada a les comarques de Tarragona.

El cos de Mossos d'Esquadra és un cos amb passat, present i futur, arrelat a la societat a la qual serveix i amb voluntat de ser una eina clau en el seu benestar futur.